

Гейл Форман — американська письменниця й журналіст — здобула славу завдяки роману «Якщо я залишусь», який очолив список бестселерів The New York Times, отримав відзнаку «Книга року» 2009-го від NAIBA, став переможцем Indie Choice Honor Award і був екранізований 2014 року з чарівною Хлоєю Морец у головній ролі. 2015 року права на книжку Гейл Форман «Я була тут» викупила студія New Line Cinema. Цілий рік прихильники творчості письменниці чекали на новий роман «Облиш мене» — і він, побачивши світ, одразу ж став хітом!

Для всіх жінок, які хоч раз мріяли сісти в потяг і поїхати світ за очі замість вертатися додому — до нескінченного куховарства, прання, невивчених уроків і нез'ясованих стосунків... Можливо, ви не зрозумієте Мерібет Клейн, але точно не осудите!

Таких, як вона, називають сильними матерями. Чоловік, близнюки-непосиди, робота, друзі, сусіди, будинок... Та чи багато тих сил?.. У безмежній гонитві й виснаженні, коли часу для себе більше не існує, Мерібет не одразу зрозуміла: біль, який вона відчула, — це серцевий напад... Повернувшись додому після складної операції, вона не мала сил на прості повсякденні справи, а родина чекала звичної турботи... Мерібет почувалася зрадженою: після років відданого піклування вона, здавалося, могла б сподіватися бодай на кілька тижнів відпочинку. Але ж ні... І Мерібет тікає. Без звичних речей, що враз стали зайвими, без телефону, без імені, на новому місці вона буде по цеглинці відбудовувати своє життя, щоб одного дня новими очима поглянути на те, що залишила позаду. І почне з того, що ніколи не обговорювала з родиною, — дізнається, хто її мати. Поверне своє минуле, а можливо, і щось набагато більше...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-1661-7

9 786171 216617

Облиш мене

ГЕЙЛ ФОРМАН

ГЕЙЛ ФОРМАН

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Облиш мене

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GAYLE FORMAN

Leave
me

A Novel

ГЕЙЛ ФОРМАН

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
Ф79

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Forman G. Leave Me : A Novel / Gayle Forman. –
Chapel Hill : Algonquin Books, 2016. – 399 p.

Переклад з англійської *Валерії Бондар*

Дизайнер обкладинки *Маргарита Кулеша*

ISBN 978-617-12-1661-7 (укр.)
ISBN 978-1-61620-617-8 (англ.)

© Gayle Forman, 2016
© Shutterstock.com / Piotr Zajda,
Jose AS Reyes, обкладинка, 2016
© Hemiro Ltd, видання українською
мовою, 2016
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», переклад та худож-
не оформлення, 2016

Для Уїлли та Денбель

Нью-Йорк

1

Мерібет Клейн працювала допізна, плануючи відредагувати останню сторінку грудневого видання, коли раптом у неї стався серцевий напад.

Те, що вона відчула спочатку, скоріш було важкістю у грудях, аніж біль, отож вона не одразу подумала про *серце*. Вона подумала про розлад шлунка через тарілку жирної китайської їжі, яку вона з'їла за робочим столом близько години тому. Вона подумала про свою стурбованість через довгий перелік справ на завтра. Вона подумала про роздратованість після розмови з її чоловіком Джейсоном, який доти влаштував вечірку для Оскара та Лів, попри те, що їхній сусід знизу Ерл Яблонскі скаржитиметься, і навіть незважаючи на те, що, дозволивши близням не спати після восьмої, він підвищує ймовірність того, що хтось із них прокинеться посеред ночі (та розбудить її).

Будь-що, але не серце. Вона мала сорок чотири роки. Навіть почувавшись перенапруженою й виснаженою, вона показувала, якою гарною матір'ю, здатною працювати, вона є. Крім того, Мерібет Клейн належала до тих жінок, котрі, почувши тупіт копит, не думали про зебр, а тим паче про коней. Вона гадала, ніби хтось надто голосно увімкнув телевізор.

Тож коли їй прихопило серце, Мерібет ледве добула слік пігулок від печії з письмового стола і присмокталася до нього, намагаючись відчинити двері до кабінету Елізабет.

Але двері були зачинені, поки Елізабет та Жаклін, креативний директор «Фреп», сперечалися, чи варто змінювати обкладинку журналу, бо скандальне секс-відео з відомою молодою акторкою, яка прикрашала її, заповонило Інтернет.

За годину рішення було ухвалене, останні корективи були внесені, тож журнал відправили у друк. Перед тим, як піти, Мерібет зупинилася біля кабінету Елізабет, щоб попроситися, та одразу ж про це пошкодувала. Не тільки через те, що, помітивши, як уже пізно та який стомлений вигляд має Мерібет, Елізабет запропонувала їй купон на таксі — ця доброта змусила жінку ніяковіти, хоч вона таки погодилася, а радше через те, що Елізабет і Жаклін активно обговорювали свої плани щодо вечері та припинили розмову, щойно Мерібет увійшла до кімнати, ніби вона з'явилася в розпал вечірки, на яку її не запрошували.

Удома вона дуже неспокійно спала, постійно прокидаючись від того, що Оскар розлігся коло неї на ліжку, а Джейсона вже й не було. І хоч жінка почувала себе ще гірше, ніж минулого вечора, — вона була знеможена від нестачі сну, її нудило, як вона думала, від китайської їжі, але в неї також боліла щелепа, про причину чого Мерібет і гадки не мала, хоча пізніше вона зрозуміє, що всі ці симптоми є передвісниками серцевого нападу, — вона ледве підвелася з ліжка, одягла Лів і Оскара та пройшла з ними десять кварталів до підготовчої школи «Брайт-Старт», оминувши гурт інших матусь, які дивилися на неї з холодною поблажливістю, як вона здогадувалася, через те, що вона відводила дітей до школи лише по п'ятницях. Джейсон робив це в усі інші ранки (те, за що матусі із «Брайт-Старту» його так поважали), щоб Мерібет мала змогу дістатися робочого місця досить рано й потім звільнитись о пів на п'яту. «Короткий робочий день, — пообіцяла Елізабет. — П'ятниця — вихідний». Це було два роки тому, коли Елізабет призначили на посаду головного редактора «Фреп», нового (та добре фінансованого) журналу про життя зірок, тож цими обіцянками цяцянками вона і вмовила Мерібет повернутися на повний

робочий день. Ну, цим, а ще доволі високою зарплатнею, якої вони з Джейсоном потребували, щоб сплатити за школу близнят, що її ціна, як жартував Джейсон, була «позахмарною в квадраті». У той час Мерібет працювала вдома, не заробляючи чогось подібного до зарплатні за повний день. Що ж до праці Джейсона в некомерційному музичному архіві, то навчання з'їдало б половину його річного прибутку. Був також спадок від батька Мерібет, але, зважаючи на його розмір, коштів вистачило б лише на рік, а що сталося б, якби вони не отримали місця в яслах (шанси на це, кажуть, були навіть меншими, ніж шанси потрапити до Гарварду)? Їм справді потрібні були ці гроші.

Правда полягала в тому, що навіть якби школа була безкоштовною, як у Франції, Мерібет, без сумніву, все одно вийшла б на роботу, аби нарешті дістати нагоду працювати разом з Елізабет. Короткий робочий день виявився восьмигодинним у звичайні дні й набагато довшим наприкінці місяця. Вихідний у п'ятницю став найбільш напруженим днем за весь тиждень. Щодо роботи разом з Елізабет, що ж, це було трошки не так, як хтось міг очікувати. Дійсно-бо, ніщо не виправдало сподівань, окрім школи. Вона справді була дуже дорогою, як вони й передбачали.

У школі Мерібет розкрила книжку, яку її дочка ретельно обирала задля сьогоднішнього читання, «Фіолетова пластикова сумочка Лілі», кліпнула очима, аж раптом слова пустилися в танок по сторінці. До цього вранці, виблювавши жовчю в туалеті, Мерібет запропонувала своїй дочці відкласти читання до п'ятниці, спровокувавши цим її на істерику:

— Але ти ніколи не приходиш до мене на заняття! — верещала дівчинка. — Ти не можеш зламати обіцянку!

Мерібет вдалося прочитати цілу книжку, хоч із похмурого вигляду Лів вона зрозуміла, що це її читання не було блискучим.

Після заняття вона попрощалася з близнюками та сіла на автобус, який відвіз її на десять кварталів назад, додому, де, замість піти до ліжка, хоча саме цього вона так відчайдушно

прагнула, Мерібет перевірила свою електронну пошту. Першим у черзі було повідомлення, надіслане на її особистий та робочий акаунти асистенткою Елізабет, Фінулою, котра питала, чи Мерібет може терміново відредагувати прикріплену статтю. Наступним у черзі був список справ, який вона сама собі надіслала минулого вечора. Він містив дванадцять пунктів, або тринадцять, якщо взяти до уваги статтю, надіслану Фінулою. Утім, Мерібет не любила щось відкладати на потім — коли вона так чинила, її переліки справ тільки збільшувалися — тож жінка подумки розподіляла час, надавши перевагу справам невідкладним (гінеколог, податкова, зустрітися з Андреа), потім були ті, які можна відкласти (зателефонувати логопеду Оскара, хімчистка, пошта, техогляд), також були такі, що їх можна довірити Джейсонові, подзвонивши з роботи.

— Привіт, це я, — сказала вона. — Як гадаєш, ти зможеш організувати вечерю сьогодні?

— Якщо не хочеш готувати, то замовмо щось.

— Ми не можемо. Сьогодні у близнюків вечірка, тож маємо щось приготувати, — нагадала вона чоловікові.

Цей захід був позначений у календарі, і Мерібет нагадувала Джейсонові про нього тиждень тому, і хоча такі вечірки відбуваються і в інші дні вже понад чотири роки, вони завжди застають його зненацька.

— До того ж, я кепсько почуваюся, — додала вона.

— То відміни її, — запропонував Джейсон.

Мерібет знала, що він це скаже. Її чоловік дуже полюбляв знаходити легкий вихід із ситуації.

Проте єдиний випадок, коли скасували вечірку для близнюків, стався два роки тому, просто після урагану Сенді. Так, вона знала, Джейсон не був любителем цього всього. Але Мерібет приєдналася до тих, хто влаштовує вечірки, коли близнята мали шість місяців, а вона була виснажена тілом і душею внаслідок клопотів та надзвичайної самотності, бо постійно була сама вдома з дітьми. Так, можливо, деякі батьки були докучливими (наприклад, Адрієнна з її постійними змінами в дієті для Клементини та Мо, засно-

ваними на статтях про харчування, котрі вона щойно прочитала в «Таймс», — жодних молочних продуктів, ніякого глютену, тепер це називається палеодієта). Та всі ці друзі були батьками вперше. Навіть якщо їй не дуже подобалися, вони все одно були її товаришами по зброї.

— Я така змучена, — сказала вона Джейсону. — І відмінити вже надто пізно.

— У мене був просто шалений день, — мовив Джейсон. — Ми маємо перемістити десятки тисяч файлів перед оновленням бази даних.

Мерібет уявила собі світ, у якому шалений день звільняв би її від приготування вечері. Звільняв би її від будь-чого. Вона хотіла б жити в такому світі.

— Ти зможеш щось приготувати? Будь ласка, — спитала вона.

«Не проси мене замовляти піцу, — думала Мерібет, щось стиснулося у неї в грудях, але не від стресу, як вона гадала, а через кров'яний тромб у її звуженій коронарній артерії. — Будь ласка, не проси мене замовляти піцу».

Джейсон зітхнув.

— Добре. Я приготую курку з оливками. Вона усім подобається.

— Дякую. — Мерібет відчула себе майже до сліз вдячною за те, що не братиме в цьому участі, але була остаточно зла через те, що вона постійно все робить.

За п'ятнадцять хвилин вона пройшла три квартали до кафе, де вони домовилися зустрітися з Андреа Девіс, її колишньою колежанкою з журналу «Рул». Мерібет залюбки скасувала б цю зустріч, але Андреа була розлучена, мала двох дітей-підлітків та позбулася роботи, бо журнал про шопінг, у якому вона працювала, закrywся. Як і «Рул». Як і багато інших журналів, у яких вони працювали.

— Тобі так пощастило працювати у «Фреп» з Елізабет, — сказала Андреа за кавою, запах якої викликав у Мерібет нудоту. — Там просто чудово.

Так, Мерібет це знала. Там було чудово. Її справді пощастило.

— «Рул» був так давно, — мовила Андреа. — Пам'ятаєш, як після 11 вересня ми перероблювали цілий випуск від самого початку? Ті пізні ночі, коли всі ми працювали гуртом, а запах паленого пластику заповнював повітря. Іноді я думаю, що то були найкращі дні в моєму житті. Чи це не божевілья?

Мерібет хотіла відповісти, що інколи відчувала те саме, але в той момент вона почала задихатись і майже не могла говорити.

— З тобою все гаразд? — запитала Андреа.

— Мені не дуже добре, — зізналася Мерібет. Вона не знала Андреа занадто близько, через що їй було легше сказати правду. — Дивні симптоми. Ніби болі. У грудях. Я боюся, це може бути моє...

Вона була не в змозі закінчити.

— Твоє серце? — спитала Андреа.

Мерібет кивнула, аж тут згаданий орган знову стиснувся.

— Я відвідую курси першої допомоги щонайменше раз на рік і думаю, у мене серцевий напад. Мені болить рука і усе інше. — Андреа хитала головою.

— У будь-якому разі, це дрібниця. Ну, не дрібниця, це рефлюксна хвороба. В усякому разі, у мене.

— Рефлюксна хвороба?

Андреа кивнула.

— Кислотна відрижка. Побічний продукт того, що зветься стресом. Мабуть, ти чула про це?

Ну, звісно, стрес. Це додало сенсу. А «Фреп» якраз тільки-но зробив репортаж про двадцятисемирічну зірку ситкомів, якій поставили діагноз — множинний склероз. «Ніхто не застрахований», — каже актриса в інтерв'ю. Крім того, два тижні тому телефонувала мати Мерібет і розповіла, що тридцятишестирічна дочка її подруги на ім'я Еллен Берман хвора на рак грудей четвертої стадії. Хоча Мерібет не була знайома ні з Еллен Берман, ані з її дочкою, вона все одно почувалася жахливо через це і записалася на прийом до гінеколога (їй також треба було записатися на мамограму, востаннє вона робила її кілька років тому). Бо та акторка мала рацію: ніхто не застрахований. І, до речі, Мерібет

не знала, що її серцева тканина почала відмирати через брак кисню. Тож вона й далі просто проживала свій день. Вона пообіцяла Андреа розпитати в Елізабет про будь-які вакансії для неї та взяла таксі до офісу податкової з метою віднести туди всі чеки за рік, щоб їхні податкові надходження — які вже відтерміновано з квітня — були готові вчасно, до наступного тижня. Потім жінка впіймала таксі до офісу лікаря Крей на околиці міста, бо, хоч їй паморочилося в голові й не хотілося нічого, окрім як піти додому та впасти, вона вже на шість місяців запізнилася на річний гінекологічний огляд, а їй не кортіло скінчити, як дочка Еллен Берман.

Мерібет не знала, що виснаження, яке вона відчувала, спричинено зниженим рівнем кисню в крові, яка тепер циркулювала в її тілі. Вона сказала медсестрі лікарки Крей, що почувається добре; хоча під час огляду медсестра помітила, що її кров'яний тиск був понаднормово низьким, отож запитала, чи немає у неї зневоднення. Можливо, так і було. Може, це саме те. Тож Мерібет випила чашку води. Вона не думала про серце. І, можливо, вона ніколи й не подумала б, якби лікар Крей не запитала її, чи в неї все гаразд.

Це запитання саме по собі було поставлене з увічливості. Однак лікарка Крей приймала пологи, коли Мерібет народжувала Оскара та Лів, тож вона бачила її наскрізь. Вона запитала жінку про самопочуття під час огляду грудей, коли її пальці обережно промацували ліву молочну залозу Мерібет, просто над серцем, яке більше не боліло, але стискалось, як барабан. Мерібет згадала відчуття, коли була вагітна, тож у неї не було іншого виходу, окрім як відповісти:

— Ну, загалом...

2

Дві години потому Мерібет почала панікувати. Запевнивши жінку, що нічого страшного не станеться, лікар Крей відправила її на таксі до найближчого пункту першої допомоги та попередила його працівників, що до них їде пацієнтка.

– Це треба, просто щоб перестраховатися, – сказала лікарка. Після прибуття на руку Мерібет надягли пов'язку, під'єднано до моніторів, та увімкнули прилад для спостереження за роботою серця, її оглянуло безліч лікарів, які навіть не мали достатньо дорослого вигляду, щоб законно пити алкоголь, а практикувати медицину – і поготів.

Дорогою до лікарні Мерібет зателефонувала Джейсону на робочий номер та натрапила на автовідповідач. Згадавши чоловікове попередження, що якийсь час його не буде, вона зателефонувала йому на мобільний, але й тут почула автовідповідач. Як завжди. Джейсон мав алергію на телефонні розмови. Вона вирішила не залишати йому повідомлення. Усе-таки вона була в таксі, схожому на те, яке відвезло її додому вчора ввечері. Вона вірила в те, що все це скінчиться через годину чи дві.

Вона написала повідомлення Роббі, яка стала нянею близнюків, коли їм виповнився рік, а Мерібет почала працювати, виправдуючи цим доконечну потребу найняти няню. Тоді Роббі була милою й винахідливою студенткою п'ятого курсу театрального факультету в Нью-Йоркському університеті. Зараз вона вже випускниця, справжня актриса з хаотичним графіком. Отож Мерібет зовсім не здивувалася, діставши відповідь: «Я сьогодні не можу. Мені надійшла пропозиція!!!» із численною кількістю смайликів, якими дівчина підкреслювала свій захват. А потім Роббі додала: «Вибачте» з двома трьома сумними смайликами, щоб показати свій жаль.

Час наближався до пів на третю, коли у близнюків мають добігти кінця заняття, а їх не було кому забрати. Вона ще раз спробувала додзвонитися до Джейсона. Там на неї знову чекав автовідповідач. Цього разу справді не було сенсу залишати голосове повідомлення. Він усе одно не встиг би вчасно доїхати до «Брайт-Старту». Окрім того, Джейсон не прослуховував залишені йому повідомлення ще з часів минулих виборів.

Вона зателефонувала до школи. Відповіла секретарка, модель – гарна, але жахливо неграмотна дівчина, яка постійно губила бланки та квитанції.

Мерібет запитала, чи можуть Оскар і Лів сьогодні побути в школі трохи довше.

– Мені дуже шкода, але в нас немає групи продовженого дня, – відповіла секретарка, ніби Мерібет уперше телефонує, а не водить до школи своїх дітей вже понад рік.

– Я знаю, але я... ну... Мене несподівано затримали.

– У правилах «Брайт-Старту» зрозуміло написано, що треба забирати дітей не пізніше за третю тридцять, – відповіла секретарка крізь фон. Зв'язок тут був жахливий.

– Я знаю правила, але це...

Жінка завагалася. Надзвичайний випадок? Вона була дужче занепокоєна колосальним гайнуванням часу, ніж своїм серцем.

– Непередбачена ситуація. Я не зможу приїхати о третій тридцять, мої чоловік та няня також не зможуть. Я знаю, що вчителі залишаються в школі довше. Хіба Оскар з Лів не можуть просто погратися десь у кутку? Я не повірю, що я – одна-єдина серед батьків, хто просив про це.

Хоча хто знав? Можливо, так і було. Мікрорайон Трайбека, де розташовувалася школа й де Мерібет мешкала у винайманому житлі на горішньому поверсі вже понад двадцять років, став одним із найбагатших серед усіх поштових індексів країни. Іноді здавалося, що тут навіть у нянь є свої няні.

Викликавши неприємний звук, секретарка перемкнула Мерібет на утримання. Через кілька хвилин вона повідомила, що хтось із батьків запропонував забрати близнюків.

– О, добре. Хто саме?

– Ніфф Спенсер.

Теоретично, Ніфф Спенсер не була однією з батьків у «Брайт-Старті». Вона була матір'ю двох випускників «Брайт-Старту», які зараз навчаються в підготовчій школі К-12, та ще третього, який почне навчатися тільки наступного року. Ніфф допомагала іншим у «пропущений рік», як це називала, щоб «залишатися в курсі всіх справ», ніби в підготовчій школі було таке складне навчання, що вона не могла собі дозволити чимось злегковажити. Мерібет її терпіти не могла.

Проте Джейсон не відповідав на дзвінки, а Роббі була зайнята. На мить жінка навіть подумала про Елізабет, але це здавалося недоречним — просити допомогти начальницю, хоч вона була ще й подругою.

Вона взяла номер Ніфф у секретарки та в повідомленні відправила їй номер Джейсона, пообіцявши забрати дітей до вечері. Вона надіслала номер Ніфф Джейсону і сповістила, що затримається, а також попрохала зв'язатися й зустрітися з Ніфф. *«Будь ласка, підтвердь, що ти отримав це повідомлення»*, — написала вона. *«Отримав»*, — відповів чоловік.

І ось так, усе само собою вирішилося. Вона не скаже Джейсонові, чому затримається, аж доти, доки все не закінчиться. А якщо нічого лихого не трапиться, можливо, і взагалі не розповість. Була ймовірність, що він навіть не спитає.

Мерібет уважно роздивилася датчик на своєму пальці. Пульсоксиметр.

Вона згадала, що її батько носив такий самий після серцевого нападу. Датчики, прикріплені до її грудей, засвербили; вона подумала, що ввечері треба буде добре терти це місце мочалкою, щоб віддерти клей.

— Я перепрошую, — звернулася вона до однієї з робітниць служби першої допомоги, стильної дівчини в дорогих туфлях та з каліфорнійським акцентом. — Ви не знаєте, коли я зможу бути вільною?

— Думаю, треба взяти ще один аналіз крові, — сказала лікар.

— Ще один. Навіщо? Я гадала, що моя ЕКГ у нормі.

— Так треба.

Це звучало так, ніби вони за цим приховувались або набивали собі ціну. Колись Мерібет редагувала статтю, що викривала лікарні, які наживаються на людях.

Воднораз жінка також згадала статтю, надіслану Фінулою. Мабуть, їй потрібно викреслити щось зі свого списку. Вона зробила це на телефоні. То був цікавий пункт плану — про зірок, які активно використовували соцмережі з добродійною метою; Мерібет пригадала, як колись вона запропонувала цю тему колегам на зборах — і як жорстоко її розкритикували.

Зазвичай Мерібет може негайно вказати на ганджі в структурі, ідеї або в головному мотиві статті, тільки-но прочитавши її, та завжди знає, як її відредагувати. Проте цього разу вона перечитувала її вдруге, втретє, але за деревами не бачила лісу, вона не знала, як редагувати статтю.

Лікарня. Не дуже приємне місце, щоб зосередитися на роботі. Її треба було додому. Вечоріло. Мабуть, Джейсон з дітьми вже повернулися. Можливо, він навіть почав якщо не хвилюватися, то бодай цікавитися, де дружина. Вона закрила статтю і побачила кілька пропущених дзвінків з міського номеру. Вона перетелефонувала та майже одразу почула голос Джейсона.

— Мерібет, — мовив він. — Ти де?

Спокійний і глибокий голос Джейсона перевернув щось у неї всередині. Може, тому, що його голос по телефону нагадував Мерібет його голос на радіо, який усе ще повертав її на двадцять п'ять років назад, у ті ночі, коли Мерібет зі своїми друзями слухали його шоу під назвою «Демо-Гог» у гуртожитку і гадали, що він за людина (він мав радіо-псевдонім Джінкс) та яким був у житті.

— Закладаюся, він страшний, мов чорт, — сказала її сусідка Кортні. — Сексуальний голос, бридке лице.

Мерібет тоді працювала в газеті коледжу і ніколи не надавала значення Джінксовій зовнішності, але була впевнена в тому, що він нестерпний сноб, як і всі штатні митці та музиканти.

— Тобі варто взяти в нього інтерв'ю і усе з'ясувати, — вирішила Кортні.

— Де ти? — повторив Джейсон.

Тепер вона чула роздратування в його голосі. А потім і зрозуміла, чому. Було чути галас дорослих та дітей. Дуже великої кількості дітей.

Вечірка. Сьогодні. Дідько!

— Я думав, ти хочеш, щоб я приготував курку, але вдома нема ніякої курки, а гості вже прийшли, — сказав Джейсон. — Ти принесеш щось попоїсти?

— Ні, пробач. Я забула.

— Ти забула?

Тепер Джейсон був злий. Мерібет це нібито й розуміла, але її серце знову стислося. Бо й справді: скільки разів Джейсон вчиняв так само з нею, залишаючи її в безвиході?

— Так, я забула, — промовила вона різким тоном. — Мені голова була захарашена іншими речами, наприклад, тим, що я застрягла в лікарні на весь вечір.

— Стривай-но! Що сталося?

— Я мала біль у грудях, отож лікарка Крей направила мене перевіритися, — пояснила вона.

— Якого дідька?

Нині Джейсон розгнівався, по-справжньому розгнівався, але вже не так, як досі, а наче перед сваркою.

— Мабуть, це стрес, нічого серйозного, — бовкнула Мерібет, почуваячись безглуздо через те, що вона про це йому сказала, та ще безглуздіше через те, що сказала це зопалу. — Мене обстежували протягом кількох годин.

— Чому ти мені не зателефонувала?

— Я намагалась, але ти не відповідав і, в будь-якому разі, я думала, що звільнюся до цього часу.

— Де ти?

— Клініка Рузвельта.

— Мені приїхати?

— Ні, і не говори іншим. Просто скажи їм, що я працювала допізна, та замов піцу. Мене скоро відпустять.

Вона постукала себе по грудях кулаком, сподіваючись, що це усуне біль, який знову надходив.

— Хіба мені не треба бути поруч?

— Поки ти доїдеш, я вже звільнюся. Це просто непомірно роздутий біль.

На тлі вона почула, що Оскар почав плакати.

— Що сталося?

— Здається, Мо взяв Страшного Милунчика.

Страшний Милунчик — це порваний плюшевий ведмедик, без якого Оскар не міг заснути.

— Краще забери його, — сказала вона Джейсону. — І чи могу я з ним поговорити? Або з Лів?

Поки Джейсон намагався покликати дітей, її телефон, остаточно розрядившись, сумовито вискнув — і вимкнувся.

— Я невдовзі буду вдома, — сказала Мерібет. Але подружжя більше не чули одне одного.

• • •

Трохи пізніше з'явився підстаркуватий лікар у горошкуватій краватці-метелику. Він відрекомендував себе як лікар Стерлінг і повідомив, що він є черговим кардіологом.

— На одній з ваших кардіограм була виявлена патологія, тож ми мусили зробити ще один аналіз крові, який показав, що маєте підвищений рівень тропоніну, — пояснив він.

— Але ж попередня кардіограма була в нормі.

— Таке трапляється, — відповів лікар. — Я гадаю, що у вас, мовити б, недокрів'я.

— Що? — перепитала Мерібет.

— Ішемія, яка триває, мабуть, останні двадцять чотири години. Ось чому вас непокоїв переривчастий біль, а тепер ваш аналіз крові показує повне закупорення однієї з артерій.

— О, — тільки й мовила Мерібет, намагаючись це усвідомити. — Я зрозуміла.

— Отже, ми направимо вас на катетеризацію серця, щоб перевірити на наявність закупорень у коронарних артеріях, та якщо їх буде виявлено, ми розмістимо вам стент ув обох місцях.

— Коли це треба зробити?

— Терміново. Щойно ви опинитеся на горішньому поверсі.

— Зараз? — Вона подивилася на годинник. Було пів на восьму. — Але ж нині вечір п'ятниці.

— У вас були плани піти на вечірку? — Кардіолога розвеселив власний жарт.

— Ні. Мені просто цікаво, чи можна перенести стентування на наступний тиждень?

— О, ні. Ми повинні дістатися туди, поки не сталося чогось іще гіршого.

Гірше. Її не подобалося це слово.

— Добре. Скільки часу це забере? Я маю на увазі, коли приблизно я зможу бути вільною?

– Боже милостивий, ви завжди так поспішаєте? – запитав він, осміхаючись, але цього разу ще й плеснув у долоні, ніби маючи на увазі «Я знаю, як ти сюди потрапила».

Та саме цієї миті дванадцятьоро чотириліток ушент розносили її будинок. Дехто намірявся прибратися за ними, знайти крекери у формі рибки, які Мо завше ховає в шафі, або закаляні підгузки, що їх Таші завжди лишає на кухні в смітнику (бо Еллері все ще ходить у памперси). Дехто збирався приготувати млинці з шоколадною крихтою на сніданок у суботу та переконувався, що в шафі є всі необхідні продукти. І це лише сьогодні. На днях дехто мав намір відвести дітей на балет, футбол, на сеанс до логопеда, на дитячі свята, відсвяткувати їхній день народження. Купити їм костюми на Геловін, зробити їм щеплення від грипу в педіатра та чистку зубів у стоматолога. Дехто мав розпланувати меню, купити їжі, сплатити рахунки, розібратися з чековою книжкою. Хтось мав це все зробити і при тому встигнути ще й попрацювати. Мерібет зітхнула.

– У мене просто повнісінький будинок чотирилітніх дітей, та я дуже зайнята в ці вихідні.

Лікар довго дивився на неї та сумрився. Мерібет обернулася, уже відчуваючи до нього неприязнь, коли він сказав:

– Ви усвідомлюєте, що у вас був серцевий напад?

Скориставшись телефоном у лікарні, жінка подзвонила Джейсону та знову натрапила на автовідповідач. Якогога спокійніше вона розповіла, що сталося: про аналізи, те, що вона залишиться там на ніч, а можливо, на всі вихідні. Вона не промовляла слова «серцевий напад». Вона не могла себе змусити. Також вона не казала, що налякана. «Будь ласка, приїдь якогога швидше», – попросила вона чоловіка у повідомленні.

• • •

Чекаючи, Мерібет заповнила необхідні документи. В якомусь сенсі це її заспокоїло, можливо, тому, що це було їй знайомо. Вона робила це раніше перед кесаревим розтином і перед операцією Оскара зі встановлення трубки у вусі. Ім'я, адреса, номер страхування, соціальне страхування. Знову.

Подяка

Багато років тому, коли в мене лише почала з'являтися ідея щодо написання цієї книжки, я поділилася тоді ще туманною думкою зі своїм кардіологом, який перевіряв моє серце на стресостійкість. Він погодився допомогти. За кілька років, коли я закінчила твір, одного вечора лікар Стівен Вайс узяв слухавку та додержав свою обіцянку. Також мені пощастило зустріти лікаря Кірстег Гілі, кардіолога та заклопотану матір двох дівчат, яка змогла не тільки пояснити мені медичні аспекти становища Мерібет, а й відчутти на собі її емоції. Окрема подяка лікареві Люсі Н. Пейнтер і лікареві Макеш Пресед за технічну допомогу та великодушність. Крістін Томпсон із Піттсбурзького дитячого будинку лагідно й терпляче пояснила мені особливості піттсбурзьких і пенсильванських законів про всиновлення та тонкощі пошуку біологічних батьків. Також вона, як корінна мешканка Піттсбурга, надала мені деяку важливу інформацію про саме місто. Те саме зробила й Шивон Вівіан, котра знайшла час у своєму щільному графіку письменниці й матері, щоб утаємничити мене в численні дива цього міста, та провела для мене екскурсію.

Стівен Мелзер розповів мені, що станеться, якщо не підписати податкових надходжень (ніяких термінових арештів!), і як людині зняти велику суму грошей зі своєї картки (це дуже просто). Джо Делтон проконтролював, щоб я правильно розписала тонкощі архівування (переміщення даних!). Сара Пецвел, може, й на сорок років молодша за

Дженіс, але, попри це, вона так само завзято навчала мене плавати за допомогою дошки, роблячи це з таким самим захватом. Дякую Кортні Шеїнмел за натхнення. Ешані Агравал — за швидке та проникливе читання. Карен Форман — за уважну перевірку. Стефані Перкінс дякую за її, як завжди, фантастичні правки. Робіну Вассерману — за допомогу з назвою. Деб Шапіро за стратегічну геніальність. Емілі Манон за прекрасну куртку. Кортні Стівенс за часточку її величезного серця. Торі Гіллу, знову ж, за те, що він — нічний ельф. Мій триніжок має так багато підпор, що радше скидається на метафору, ніж на меблі. Коли я облишаю щось, або назвімо це «їду у відрядження» (ні, справді), я завжди сподіваюся, що інші люди заповнять прогалини, включно з чарівною Бет Енн Курахарою і нашими сусідами (у географічному, а не алфавітному порядку): Вілсонами, Кларками, подружжям Аянічеллі та Брост-Вангами.

Також щоднини я покладаюся на розум, гумор і честь моїх любих друзів: Тамари Гленні, Марджері Інгалл, Кеті Клайн, Ізабель Кіріяко, Е. Локгарт і Тамар Шамгарт. І бонусні бали отримує моя улюблена Лібба Брей, котра слухала, як я вголос читаю окремі розділи цієї книжки.

Кажучи про розум, гумор і честь, варто також згадати Майкла Буррета, який надихає мене бути прискіпливою до кожної сторіночки. Дякую також Лорен Абрамо, Ерін Янг та всій команді «Dystel & Goderich», а також Каспіанові Деннісу й Дані Спектор.

Це кліше — заявляти, що видавництво схоже на родину, але щодо видавництва «Algonquin Books» це правда — може, й не моя сім'я, та це нагадує мені сімейний бізнес, частиною якого я є. Дякую вам, Джекі Берк, Стів Годвін, Брансон Гул, Дебра Лінн, Енні Меїзес, Майкл Мак-Кензі, Лорен Мозлі, Крейг Попларс, Кендра Постер, Елізабет Шарлатт, Іна Стерн та Енн Вінслоу, за те, що гостинно мене прийняли у своєму видавництві. Дякую редактору Емі Геш за неймовірну пам'ять на деталі, чим вона так схожа на головну героїню, а також за щирі працьовитість, підкріплену

почуттям гумору. У подарунок, Емі, будь ласка, завваж брак курсиву в розділі подяки.

І, нарешті, перейду до моєї родини. Тепла подяка усім Форманам / Такерам / Шамгартам і, зокрема, Рут Форман.

Першу операцію з шунтування моя мати мала в сорок вісім років, і хоч цю книжку присвячено моїм дочкам, надихнула мене саме вона.

А щодо моїх дочок, Уїлли й Денбель, та їхнього батька Ніка, мого чоловіка та партнера вже так багато років: ви — ті люди, заради яких я живу.

Зміст

Нью-Йорк	7
Пітсбург	61
<i>Подяка</i>	251

Літературно-художнє видання

ФОРМАН Гейл

Облиш мене

Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Координатор проекту *Г. В. Солоуб*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *Н. В. Бордукова*
Художній редактор *Ю. О. Сорудейкіна*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *М. М. Куценко*

Підписано до друку 04.10.2016. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Vazhapon». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 10 000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Форман Г.

Ф79 Облиш мене : роман / Геіл Форман ; пер. з англ. В. Бондар. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 256 с.

ISBN 978-617-12-1661-7 (укр.)

ISBN 978-1-61620-617-8 (англ.)

Мерібет Клейн сорок чотири роки. Вона має чоловіка, чотирирічних близнюків та цікаву роботу... Чому ж єдине очікування, яке справдилося в її житті, — те, що школа її дітей виявилася дуже дорогою? Коли родинні традиції перетворилися на тяжкий обов'язок, а улюблена професія — на виснажливу працю? Повернувшись додому після серцевого нападу й операції, Мерібет з подивом бачить — її стан лякає родину замість викликати співчуття й турботу. Їй потрібен час, щоб знову звестися на ноги, розібратися у власних почуттях і власному минулому. І Мерібет тікає з дому. У новому місті, з новими друзями й іменем вона погляне на життя новими очима. І знайде ту, кому колись стала непотрібною, — свою матір...

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)